

9. Zaslíbení a splnění

»Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje, je výrok Hospodinův. Jako jsou nebesa vyšší než země, tak převyšují cesty mé cesty vaše a úmysly mé úmysly vaše.« ¹⁾

Kdo z věřících křesťanů by neznal tato známá prorokova slova. Kde je však mezi lidmi někdo, kdo by na ně skutečně dbal. Dějiny dokazují, že dosud všichni, kteří věřili těmto slovům Písma, byli daleko vzdáleni toho, aby rozuměli jejich hlubokému smyslu a jejich významu. Jinak by přece byl Ježíš tehdejšími zbožnými lidmi radostně přijat, vděčně přivítán a uznán.

Že s Ním bylo jednáno nepřátelsky a že byl odmítnut, ukazuje přece zřejmě, že právě tehdejší věřící Židé nebyli schopni poznat cesty Boží, které byly tak jiné, než oni podle svého pozemského myšlení s nadějí očekávali.

Mohl by se tedy někdo domnívat, že alespoň my jsme se něčemu naučili z tohoto neporozumění věřících zákoníků Starého zákona, které vedlo k ukřižování Krista. Čteme v bibli o cestách Božích a myšlenkách lidí. »Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, ... « ²⁾ »To světlo ve tmě svítí a tma je nepohltila.« ³⁾ »Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali.« ⁴⁾

Tedy ti, kteří byli Jeho a kteří na Něho čekali. To všechno bylo napsáno pro naše poučení a jako výstraha, abychom byli bdělí a mohli poznat hodinu, ve kterou k nám přijde »Ženich«. ⁵⁾

Člověk by se měl právo domnívat, že takové tragické dění jako bylo nepoznání Syna Božího, že podobným způsobem se již nikdy nemůže na této zemi opakovat. A přece je tu znovu tentýž případ! Důkazem toho je odmítnutí Poselství Grálu! Stojíme v soudu! Přišel den, o němž hovoří Pavel ve 13. kapitole epištoly k Římanům - verš 11 - 12.

»Že by se něco takového odehrálo podle lidských očekávání, přání a pojmů, nelze očekávat, neboť proti tomu mluví všechny dosavadní události. Ještě nikdy v minulosti neprokázalo lidské myšlení, že je zajedno s projevy vůle Boží. Skutečnost byla vždy jiná, než představy lidí, a teprve za dlouhý čas po tom docházelo k poznání toho, co se událo. Není možné doufat, že by tentokrát nastala nějaká změna, poněvadž smýšlení lidí a jejich názory nic nezískaly oproti dřívějším dobám. Spíše naopak - staly se ještě »reálnějšími«.

Tato slova stojí v Poselství Grálu. Říkají sama, že dnes, právě tak jako tehdy, nebyl poznán nositel Slova a znamení doby. Také tím, že Syn Boží byl odmítnut tehdejším povoláním národem Izraelským. Považují to za velmi zahanbující a zarážející, s jakou nedbalostí zbožní lidé Starého zákona přijímali Jeho Poselství. Víra v Krista je jim samozřejmou. Ale právě v této víře nemohou přijít na myšlenku, že by dnes mohli i oni uvalit na sebe stejnou vinu, jako tehdy pravověrní Židé. Ti kdysi zdobili hroby proroků, ale Syna Božího, který dlel na zemi mezi nimi, pronásledovali výsměchem a posměchem. Tak se modlí i dnes křesťané k Ukřižovanému, ale pravý obsah Jeho Poselství je většině z nich úplně cizí, přes všechno hledání a zkoumání v bibli. Proto také dnes nerozumí Poselství Grálu, a považují pomocníka, který přišel, aby ještě v poslední hodině varoval a zachránil, za svého nepřítele.

»Kdykoliv se stalo, že některý posel ze Světla začal hlásat Pravdu podle vůle Boží, byl napadán, špiněn, pomlouván a pronásledován v první řadě od zástupců a služebníků právě tam panujícího náboženství, kteří předstírali, že slouží Bohu, a pak od takových lidí, kteří si osobovali, že jsou zástupci vůle Boží!

Zahloubte se jednou vážně do světových dějin a zjistíte, že tomu nikdy nebylo jinak. Žádný člověk si

z toho však nechtěl vzít ponaučení. Nikdo to nebyl ochoten přijmout jako výstrahu, poněvadž tatáž věc se pokaždé objevila v jiné formě, takže člověk si ve své pohodlnosti myslel, **že právě v jeho době je tomu jinak.** A přece, jaké to bylo dříve, takové je to i dnes. **Přítomnost neukazuje žádný rozdíl oproti minulosti.** V tom se nic nezměnilo, nanejvýš ještě přiostrilo.«⁶⁾

Pán jde při splňování svých zaslíbení po jiných cestách, než lidstvo očekává. Proto také nepoznává hodinu soudu.

Co vlastně očekává křesťanský svět? Kdo se jednou pokusí střízlivě a věcně osvětlit myšlenky, se kterými se při tom setká, ten vidí bludnou zahradu. Zmatená směsice nejrůznějších názorů a nadějí se mu zde hrne vstříc.

V náboženských obcích žije i nadále víra v tisíciletou říši. Jsou také teologové, kteří se toho pevně drží, ačkoliv mužové jako Althaua, Traub a s nimi mnozí jiní odmítají biblický chilismus.⁷⁾ Tak píše například D. Traub ve své knize »O posledních věcech«⁸⁾: »Považujeme učení o tisícileté říši za neslučitelné s ostatním novozákonním učením Ježíšovým a učením Jeho apoštolů.« Náboženské obce, které jsou přesvědčeny o pravdivosti Janova zjevení, činí si často fantastické představy o uskutečnění této říše.

Právě tak se rozcházejí názory o smrti, věčném životě a zatracení. Je to sporná otázka: Nesmrtelnost, nebo vzkříšení? Další problém se týká našeho osudu. Jedni hovoří o věčném zatracení, druzí o návratu všech do říše Páně, a třetí o »druhé smrti«.⁹⁾

Je tu nějaký přechodný stav po smrti? Jan Kessler zastává ve své knize »Smysl života« myšlenku očišťování po smrti, zatím co jiní evangeličtí teologové tuto myšlenku co nejostřeji odmítají, poněvadž je neslučitelná s učením o vyznání hříchu v důsledku jednou přinesené Kristovy oběti na kříži.

Tak se v evangelické církvi vlní zmatek očekávání a naděje, a všichni se při tom odvolávají na Písmo svaté. Proto není ani málo těch, kteří vykládají, že musíme v tomto směru být skromnějšími, poněvadž bible nám nepodává žádný jasný výklad o posmrtném životě a věčnosti.

A Traub dokonce otevřeně přiznává, že: »Nemůžeme se na mnohých místech vůbec dostat z rozpaků, a to tím méně, poněvadž Nový zákon nepodává žádné pevné učení o eschatologii.«¹⁰⁾

S tímto posudkem není nikterak v nepravu. Lidské snažení nebude moci nikdy překonat tyto rozpory, které tu skutečně jsou. Lidský duch není toho schopen. Musí se zastavit u »slepé víry«.

Kdyby však jednoho dne přišel k nám nějaký lékař a pravil: »Pojďte ke mně, chci vás vyléčit z vaší slepoty! Přináším vám Poselství, které vám pomůže dosáhnout úplné jasnosti, které vás vyvede ze všech nejasností a rozporů.« - - co bychom pak učinili?! Nebylo by to bezpráví a hřích, kdybychom mu ukázali dveře se slovy: »Ty přece také nemůžeš rozluštit všechny hádanky a tajemství, všechny otázky a problémy! **My se přece nepovažujeme za slepé, i když musíme přiznat, že pro nás existují nerozřešené otázky, ale ty jistě patříš ve svém velikášství k těm slepým.**«

Táži se znovu: Nebyl by to hřích, kdybychom ukázali dveře lékaři, který k nám přichází z rozkazu Božího?

Pak by se na nás vyplnila Ježíšova slova: »Kdyby jste byli slepí, hříchu by jste neměli. Vy však říkáte. »My vidíme,« **a tak zůstáváte ve hříchu.**«¹¹⁾

Kdo odmítne Boží Poselství ve jménu bible, ten se přirozeně domnívá, že je »vidoucí«, a právě tento názor je velikou překážkou, která mu brání v poznání Bohem seslaného lékaře. Tak čteme i v

Poselství Grálu:

»Není žádného většího nebezpečí pro nějakou věc, než zanechaná mezera, při čemž se všude cítí nutnost, aby byla vyplněna. Není pak nic platné chtít přes to přecházet, neboť taková mezera zabraňuje každému pokroku. Když pak na ní byla vybudována nějaká stavba, musí se jednoho dne zřítit, i když byla postavena s největším uměním, a ze skutečně dobrého materiálu.«

Tak se dnes jeví různé křesťanské společnosti. Zavírají s houževnatou energií oči i uši nad mnohými místy ve svém učení, která postrádají logičnosti. Snaží se přes ně přejít prázdny slovy, místo, aby jednou šli vážně do sebe.

Cítí ovšem nebezpečí, že prozatímně postavené mosty přes taková místa učením o slepé víře jednoho dne již nedostačí, a bojí se okamžiku, kdy následkem osvětlení bude tuto lehkou stavbu každý vidět. Vidí také, že pak se nedá již také nikdo pohnout k tomu, aby vstoupil na takovouto klamnou cestu, čímž přirozeně každá další solidně provedená stavba a cesta musí zůstat prázdná. Právě tak je jim známo, že jediný závan svěží Pravdy musí odvanout takové umělé výtvořiny.

V nedostatku něčeho lepšího snaží se přes všechna nebezpečí pevně držet tuto kolísavou lávku. Jsou dokonce spíše připraveni bránit ji všemi prostředky, a zničit toho, kdo by se odvážil přinést pevnější přechod k samotné Pravdě. Bez váhání by se pokusili opakovat stejný pochod, který se odehrál na této zemi před téměř dvěma tisíci lety, a jež vrhá své stíny až na dnešní den, a který oni sami jako velikou obžalobu proti zaslepenosti a zkázonosné tvrdohlavosti lidí učinili ohniskem své víry a svého učení.

Byli to **nositelé náboženství** a tehdejší učenci, kteří ve své dogmatické zaslepenosti a jejich slabost prozrazující domýšlivosti nemohli poznat Pravdu a Syna Božího. Uzavřeli se před Ním, nenáviděli a pronásledovali Ho i s Jeho stoupenci z bázně a závisti, zatím co jiní lidé se snáze otevírali poznání a vycítovali rychleji pravdivost Slova.

Přes to, že dnešní nositelé křesťanského náboženství a náboženských společností zvláště zdůrazňují cestu utrpení Syna Božího, pak se přece z této skutečnosti ničemu nenaučili a nemají z ní žádného užítku. Právě vedoucí lidé dnešních náboženských společností, které byly založeny na Kristově učení, tak, jako vůdcové novějších hnutí, snažili by se opět učinit neškodným každého, kdo by kolísavé přechody nebo povážlivé mezery a trhliny v jejich výkladech a učeních mohl ohrozit samotnou Pravdou. Pronásledovali by Ho svou nenávisť, která je zrozena ze strachu, a ještě více z ješitnosti, a to právě tak, jak tomu bylo již jednou.

Chyběla by jim velikost, aby snesli poznání, že jejich vědomí nestačí k tomu, aby sami poznali Pravdu, vyplnili mezery, a lidem tím urovnali cestu k lehčímu porozumění a plnému pochopení.

A přece je pro lidstvo vzestup možný jen pomocí plného pochopení,

nikdy však slepou vírou, vírou nevědomou!

Poselství Grálu staví dnes na tomto základě, který Kristus tehdy položil.¹²⁾ Který však církve samy již dávno opustily ve svých rozhodnutích. Za to se nyní budou zodpovídat, jak to apoštol Pavel již kdysi ohlásil:

»Staví-li pak kdo na ten základ zlato, stříbro, drahé kamení, dříví, seno či strniště, jednoho každého dílo zjevné bude. Den zajisté ukáže to, neboť v ohni zjeví se jednoho každého dílo. Jaké by bylo, oheň zprubuje. Pak-li cí dílo shoří, vezme škodu, ale sám spasen bude, avšak tak jako skrze oheň.«¹³⁾

Toto poslední je ovšem jen v tom případě, jestliže ke své spáse poznal ještě Pravdu v poslední

hodině, a podle ní jednal. Hovořili jsme již dříve o nadějích a očekávání křesťanského světa. Kolik knih bylo o tom již napsáno. Zním mnohé z nich a vím, že člověk nemůže zanechat toho, aby nehloubil o věcech, které jsou pro něho věčně nedosažitelné. Důsledek toho pak je, že jsou při tom přirozeně zastávány nejrůznější a navzájem si odporující názory o těchto věcech. A poctiví badatelé otevřeně hovoří o tom, co si mnozí jen v tichosti myslí:

»Bylo by nejlépe otevřeně přiznat všechny rozpory a držet se jen toho nejnnutnějšího.«¹⁴⁾

Ale to nejnnutnější je právě to, co takový badatel považuje osobně za nutné. Jak jsem již pravil, je to bludná zahrada, do které nahlédneme, když čteme taková teologická pojednání, která pojednávají »O posledních věcech«.

V této zahradě rostou krásné květiny i býlí a hloží v divoké směsici. Když nyní lidé, kteří se v takovéto zahradě cítí být jako doma, narazí na Poselství Grálu, pak chtějí ihned vědět, co si spisovatel myslí o těchto posledních věcech. K tomu se on sám jednou vyjádřil:

»I to je lenost ducha, když při prvních počátcích duchovního probuzení se tážete skokem již po nejvyšších věcech. Tím chcete již na začátku vědět, zda se to vyplatí jít po cestě, která pro vás bude namáhavá. Vy ani nevíte jak směšně vypadá takový člověk s takovými otázkami před tím, kdo vám na ně může dát odpověď. Neboť takové otázky mohou být vysvětleny jen někým, kdo vědomě přišel shůry, a kdo tedy v těchto nejvyšších věcech byl.

Kdo však přichází shůry, ten také ví, že ani jediný z lidských duchů nemůže tyto věci ani vytušit, tím méně, aby je pak mohl jako vědoucí přijmout do sebe.

Přinesl jsem Vám Poselství, které vy pozemští lidé potřebujete, jestliže chcete přijít duchovně vzhůru. Jen se do něj správně podívejte! Ale vy je v nejlepší případě nalézáte krásným a tážete se ihned po věcech, které přece nebudete moci nikdy pochopit. Proto vám nejsou také k žádnému prospěchu.«

Již jednou chodil po této zemi muž, který o sobě řekl: »Vy zdola jste, já shůry jsem. Vy jste z tohoto světa, já nejsem z tohoto světa.«¹⁵⁾ Tehdy tohoto mluvícího rouhavě odmítli. Budou slyšet dnes? Je na to malá naděje!

»Nyní stojíte vy lidé s údivem před novým Slovem, a mnozí z vás již nejsou schopní, aby poznali, že ono přichází ze světlých výšin, poněvadž je tak jiné, než vy byste si představovali!«¹⁶⁾

Prorok Izajáš kdysi hlásal:

»»Mé myšlenky nejsou vašimi myšlenkami, a vaše cesty nejsou mými cestami.«, pravil Hospodin.«¹⁷⁾ To platí také pro křesťanskou dogmatiku. Ta žel ztížila poznání, že ze zaslíbeného Nového zákona se již mnohé splnilo. Proto chci tento článek uzavřít slovy, která byla dnes řečena zvláště všem křesťanům:

». . . Nejinak je to s těmi, kteří se snaží odmítat všechno nové s poukazem na **proroctví, že se vynoří falešní proroci!** Ani v tom není zase nic jiného, než duchovní lenost, neboť v tomto proroctví, na které se odvolávají, je současně také dost jasně řečeno, **že ten pravý a zaslíbený přijde právě v tu dobu**, kdy se budou vynořovat falešní proroci.

Jakpak si tito lidé představují, že Ho poznají, když ve své pohodlnosti Ho prostě odbudou takovým poukazem! Dosud si žádný člověk nepředložil tuto stěžejní otázku. Ale oni sami musejí najít tento průkaz ve Slově, což nebyli až na malé výjimky ochotni dbát ani u Ježíše, ale očekávali stále nové a nové důkazy.

Jeho Slovo Pravdy, které bylo Jeho skutečným průkazem, nemělo pro ně tehdy ještě žádnou cenu. Vlastní duchovní lenost u každého jednotlivce, kamkoliv se jen podíváme. A jak tomu bylo tehdy, tak je tomu i dnes, jenže je to ještě horší, poněvadž nyní je každá duchovní jiskra již téměř úplně zasypana.« ¹⁸⁾

Ještě dnes platí slova proroka Jeremiáše. Kéž bychom nad nimi jen uvažovali a vzali si je k srdci: »Čáp na nebi zná svůj čas, hrdlička, vlaštovka a jeřáb dodržují čas svého přiletu, ale můj lid nezná Hospodinovy řády. Jak můžete říkat:

»Jsme moudří, my máme Hospodinův zákon?«

Ano, jenže jej falšuje falešné rydlo písařů. Stud polil moudré, zachvátil je děs, jsou polapeni. Hle, odvrhli Hospodinovo slovo, k čemu jim bude moudrost?

Těžkou ranou dcery svého lidu jsem těžce raněn, tíží mě chmury, zmocnil se mne úděs. Což není v Gileádu balzám, což tam není lékař? Proč není zhojena rána dcery mého lidu?

Kdo poskytne mé hlavě vodu a očím zdroj slzí, abych oplakával dnem i nocí skolené syny dcery svého lidu.« ¹⁹⁾

¹⁾ Izajáš 55, verš 8, 9

²⁾ Galatským 4, 4

³⁾ Jan 1, 5

⁴⁾ Jan 1, 11

⁵⁾ Matouš 25, 1 - 13

⁶⁾ , ¹⁶⁾ , ¹⁸⁾ Poselství Grálu

⁷⁾ Víra v příchod tisícileté říše na zemi

⁸⁾ 2. vydání, strana 239

⁹⁾ Zjevení Janovo 20, 14

¹⁰⁾ Učení o posledních věcech

¹¹⁾ Jan 9, 41

¹²⁾ 1. list Korintským 3, 11

¹³⁾ 1. list Korintským 3, verš 12 - 15

¹⁴⁾ Traub: »O posledních věcech«, strana 78

¹⁵⁾ Jan 8, 23

¹⁷⁾ Izajáš 55, 8

¹⁹⁾ Jeremiáš, kapitola 8, verše 7 - 9 a 21 - 23